

rømme, at Højres og de moderates Blade kunne trænge til al den Støtte, de kunne faa, men det er ganske sikkert ikke paa denne Maade, de skulle støttes. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til den højtærede Minister, om der ikke kunde ske en Forandring heri, saa at Bekendtgørelserne bleve tilstillede samtlige Blade i Lægdsforstanderkredsen. Det har ikke saa ganske ringe Betydning for det unge Mandskab, at de faa at vide, naar de skulle melde sig, og naar Bekendtgørelserne komme frem paa en saa ensidig Maade, er det jo vanskeligt for de unge Mennesker at faa at vide, hvornaar de skulle melde sig. Der er jo ogsaa en anden Maade, hvorpaa, som antydet i Ministeriets Cirkulære til Lægdsforstanderne, Bekendtgørelsen kunde komme frem, nemlig ved Opslag paa passende Steder, altsaa omkring paa Gaderner eller andre Steder, hvor man plejer at fremkomme med Opslag i forskellige Retninger. Det kunde være, at det var nok at fremkomme med disse Bekendtgørelser paa denne Maade, saa kunde de forskellige Blade bagefter omtale det i deres Tekst, og paa den Maade vilde alle Blade blive ligestillede. Jeg skal tillade mig at henstille til den højtærede Minister, at dette Spørgsmaal bliver taget under Overvejelse, og at man ikke gaar frem paa en saa partisk Maade, som det nu synes at være Tilfældet.

Justitsministeren ad interim (Høring): Om de i Betænkningen fremhævede Punkter, som ere tiltraadte af Udvalget, skal jeg ikke fremsætte Bemærkninger, men holde mig til de Punkter, om hvilke der er Divergens, eller som Udvalget ikke har tiltraadt. Til disse sidste henhører det i Betænkningens Nr. 71 omhandlede Forslag om en Forhøjelse af Tilskuddet til Udgivelsen af Højesteretstidenden. Derom vil der altsaa senere kunne forhandles med det ærede Udvalg. Jeg tror imidlertid, at den Tanke, at Staten skulde tage Udgivelsen af Højesteretstidenden i sin Haand, næppe vilde kunne føres ud i Virkeligheden uden at medføre en forøget Udgift. Forholdet er nemlig det, at Staten vil komme til at arbejde dyrere med Hensyn til Trykning — det kan ikke undgaas. Erfaringerne vise det tilstrækkelig — og Staten vil ogsaa vanskelig kunne tage selve Salget i sin Haand; der maa være en Funktionær for Salget, som skal have sit Kommissionærhonorar derfor. Jeg tror altsaa ikke, at der ad denne Vej vil kunne spares synderligt, men, som sagt, derom kan der for-

handles nærmere. — Det næste Punkt, som jeg skal omtale, er Betænkningens Nr. 74 og 75, der angaa Opførelsen af en Port ved Vridsløselille Strafanstalt og som Følge deraf Ansættelse af en Portner. Jeg beklager meget, at det ærede Finansudvalgs Flertal ikke har kunnet slutte sig til dette Forslag. Man søger dog ellers overalt saa vidt muligt at hegne om sin Ejendom for at skaffe sig Fred, og det er Ønsket om det samme, der nu fremkommer fra Anstaltens Side derude. Det er ganske sikkert, at der er Ufred paa Anstaltens Grund og Ufred i høj Grad. De Betjente, som bo derude, ere udsatte for at føle denne Ufred, som det allerede er blevet fremhævet af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius). Det er jo ikke nogen stor Udgift til Opførelse af Porten — det er 3,000 Kr. — og Udgiften til Ansættelsen af en Portner er heller ikke større end, at den paa den store Anstalts Budget vil være forholdsvis forsvindende. Jeg vilde, som sagt, meget ønske, at man kunde faa Tilslutning til dette Forslag. At sætte det i Forbindelse med den Mulighed, at der kommer en Holdeplads ude ved Vridsløselille, synes mig at være noget besynderligt, da der jo er tilstrækkelige Forhold, som kunne motivere Gennemførelsen af Foranstaltningen. Imidlertid trøster det mig, at det blev fremhævet af den ærede Ordfører, at den Modstand, som Flertallet nu har gjort mod Bevillingen, kun er gjort for Tiden. Jeg haaber saaledes, at man vil kunne naa til at gennemføre denne Foranstaltning ogsaa uden at afvente det Tidspunkt, da Holdepladsen maatte blive oprettet.

Jeg kommer derefter til Betænkningens Nr. 77, nemlig Forslaget om en Ændring, hvorefter et Beløb af 800 Kr., der paa Finansloven er opført som Renter af Straffefangernes Overarbejdspenge, afgives til Fangerne selv, i Stedet for som hidtil til Fængselselskaberne. Det er jo ofte Smaating, som man har størst Vanskelighed ved at blive enig om, og jeg skal villig indrømme, at dette er en lille Ting, ganske vist, hvis jeg forstaaer Udvalgets Stilling rigtig. Denne Bevilling er fremkommen omtrent for 30 Aar siden med Enighed fra begge Sider, og der er ingen Tvivl om, at det, man vilde den Gang, var at skaffe Fængselselskaberne et Bidrag. Hvorfor man nu er gaaet den Vej, at man har stillet Beløbet op som Renter af Overarbejdspengene, er umuligt at oplyse. Undertiden vælger man jo en vis Vej, uden at man selv rigtig ved hvorfor, og saaledes